

KUL I DNS

Nr. 1 1977

SLUTT OPP OM KUL I DNS!

Da KUL stilte til valg i DNS forrige semester, var det ikke med tanke på å vinne valget. Formålet var å bruke studentersamfunnets talerstol til aktiv propaganda for arbeiderklassens sak overfor en større masse studenter enn tidligere - og å konkretisere og videreutvikle vår egen politikk.

Vi mener at vi langt på vei lyktes i dette, og de 101 stemmene vi oppnådde ved valget, tar vi som tegn på at like mange har tatt et bevisst brudd med hele småborgervestres ørkesløse vandrings bakover i historien. Dette er et godt utgangspunkt når KUL nå stiller til valg dette semesteret - og i kommende semestre fram til småborgervestret og Raud Front har tapt slaget en gang for alle. Vi oppfordrer de som stemte på oss i høst og alle andre sympatisører til å slutte aktivt opp om vårens kandidatstyre for KUL!

OM "VENSTRESIDA"

Forrige semester viste at de eneste reelle politiske skillelinjene i studenter samfunnet går mellom det rent småborgerlige Raud Front på den ene siden og KUL på den andre. I den grad "SFD" i det hele tatt fikk markert seg, skjedde det utelukkende i for m av proklamasjoner om å oppnå "enhet" med "resten" av den "venstresida" de stilte til valg mot! I konkrete saker stemte de stort sett med RF, selv om de også ved enkelte anledninger fant det nødvendig å avgrense seg fra de mest rabiate utkjørene derfra ved å stemme avholdende eller med KUL.

Mange synes nok ennå det er vanskelig å forstå at hovedskillene i den politiske debatten går mellom folk som kaller seg "sosialister". Men det er ikke noe nytt fenomen at kommunistisk politikk framstår og må klargjøres gjennom konfrontasjon med småborgerlig-utopiske retninger i arbeiderbevegelsen.

Bl. a. er Det kommunistiske Manifest for en stor del viet nettopp oppgjøret med datidens "venstreside". Og hele Lenins liv og virke var viet kampen mot den småborgerlige sosialismen, først mot narodnikerne, bondesosialistene, deretter mot mensjeviker og reformister i sitt eget parti, og seinere mot 2. Internasjonale, mot Kautsky's og det øvrige tyske sosialdemokratiske svik mot arbeiderklassen og den proletariske internasjonalsmen. Lenins virkelige fortjeneste lå her i at han forsto det nødvendige i å la analysen av reformismen og småborgervestret få organisatoriske konsekvenser. Gjennom en kontinuerlig avgrensning, gjennom teoretisk kamp og politiske splittelser lyktes det Lenin og bolsjevikerne å danne det

arbeiderklassens parti som ble i stand til å gripe makten, holde på den og starte byggingen av sosialismen.

Uten et konsekvent brudd med alle som er sosialister i ord, men både i teori og praksis tjener andre klasseinteresser enn arbeiderklassens, ville oktoberrevolusjonen vært utenkelig. Hele den europeiske arbeiderbevegelses historie etter 1917 er en historie om

manglende evne til å forstå og praktisere nettopp det.

I dag er situasjonen den at kommunister må bryte ikke bare med personer som påberoper seg Marx (som f. eks. 2. Internasjonale), men også med dem som påberoper seg Lenin's og Mao Tse-tungs videreutvikling av Marx! Det er fortsatt teorien, klasseanalysen og den revolusjo-

nære praksis som avgjør politikken karakter, ikke hva diverse "sosialiser" kaller seg eller ønsker.

RAUD FRONT

Raud Front V-77 fortsetter den kurs alle RF-styrer tross all mulig vaking og vingling har fulgt. Da de "røde" under Tron Øgrims ideologiske ledelse i sin tid stilte til valg mot kulturradikalere og venstresosialdemokrater fra det daværende SF, markerte det et nødvendig brudd med norsk Dagblad-radikalisme; i stedet for reform, revolusjon; i stedet for "den parlamentariske vei", "proletariatets diktatur"; i stedet for pasifisme, nasjonale frigjøringskriger. Gjennom sitt militante preg fikk daværende SUF også trukket til seg de beste arbeider-elementer som fantes i SF. Men det viste seg raskt at de marxist-leninistiske prinsippene forble på et reint abstrakt-frasemessig plan, at de aldri ble satt i sammenheng med arbeiderklassens særegne, revolusjonære klasseinteresser og at de dermed ikke bidro til annet - skulle det vise seg - enn å støtte opp om en militant småborgerlig politikks forsøk på å vinne fotfeste i arbeiderklassen.

"Proletariatets diktatur" ble da også raskt erstattet av Øgrims "folkets statsmakt". Og den revisjonistiske teorien om at hovedmotsigelsen mellom klassene i samfunnet skulle gå mellom "folk" og "monopolkapital" ble lagt til grunn for all politisk praksis. EEC-kampen kom til å bety den endelige konsolideringen på en entydig småborgerlig og nasjonalistisk linje av svarteste merke. Etter å ha kvittet seg med de spirer til proletarisk motstand mot EEC som fantes i AKMED (gjennom bl. a. å sabotere framvisning av filmen fra Kiruna-streiken for å unngå "splittelse" av "folket"), overgikk gruppen rundt Rød Front de mørkeste krefter i "Folkebevegelsen" hva gjaldt fremmedhat, lyssky provinsialisme og rasisme (jmf. slagordet mot import av billige italienske restaurantmusikere - et resultat av "folkets" heroiske kamp mot utlendinger i følge Raud Fronts talsmenn på generalforsamlingen i høst, da KUL la fram en resolusjon som analyserte hvilke klassekrefter som gjorde seg gjeldende under EEC-kampen. En slik analyse var tydeligvis noe helt nytt for "marxistene" både innen RF og SFD!).

Dagens Raud Front er ikke noe annet enn en konsekvent videreføring av

Åpent brev til Rød- Frontstyret i DNS V-77

KUL's kandidatstyre i DNS retter en sterk henstilling til RF-styret om å få egne innledere på møtene nevnt nedenfor. Selv om "rødfrenten" også dette semester tydeligvis akter å fortsette sin tidligere linje med å nekte KUL t. o. m. 10 minutters innledning på noe møte, ber vi dem likevel om nok en gang å vurdere hva klare politiske konstallasjoner har å si for møtenes kvalitet.

De møtene det gjelder, er:

- Svalbard-saken
- Om "fire-gruppa" i Kina
- Om arbeideraristokratiet
- Om innvandringsstoppen
- Om fascismen (onsdagsmøte)

I disse sakene er det bare KUL som konsekvent og aktivt har stått for en annen linje enn RF.

RF har selv uttalt at SFD i Svalbard-spørsmålet bare "la seg på KUL's linje". Og ingen som har vært på noen av høstens møter i DNS, kan være i tvil om at bare KUL sto for et gjennomført oppgjør med den generelle nasjonalismen som ligger til grunn for AKP's annekjonistiske krav overfor Svalbard. Et møte mellom SV og AKP - som annonsert - om dette spørsmålet, kan bare bli et internt oppgjør meldom moderate og rabiate nasjonalister.

KA og KUL er de eneste som i Norge har tatt klart standpunkt for den revolusjonære fløyen i den politiske kamp som nå pågår for fullt i Kina. AKP's støtte til borgerligdemokraten Teng er selvsagt ikke overraskende, men gruppen bør så absolutt konfronteres med sin tidligere opportunistiske opplutning om "de fires" og Maos kritikk av Tengs linje. Det skulle være selvsagt at RF vil få fram de politiske skillelinjene ved å la KUL klargjøre sin analyse.

Oppportunismen fra AKP-hold har som kjent ikke vært mindre i fremmedarbeidersaken. Forrige semester nektet AKP og RF å møte KUL på åpent møte om saken. Det forstår vi godt, men RF bør også forstå hvilket tegn på svakhet det er når en ikke tør vedkjenne seg sin egen fortid - og aller minst ta noe klassemessig oppgjør med tidligere "linjer".

Også på møtet om arbeideraristokratiet ville det være på sin plass med mer enn en innleder. Ikke minst fordi vi vet at AKP'eren Inge Johansen tidligere møtte i Tromsø først nektet å stille opp mot Kjell Hovden og reddegjøre for løgnkampanjen mot sistnevnte i forbindelse med Austad-streiken i 1971, og seinere ble satt kraftig til veggs etter å ha blitt presset til å stille opp. Etter det fortsatte imidlertid AKP ved "KK" med bakvaskelsene. Men framfor alt er det klart at det bare kan bli servert svada omkring møtetemaet så lenge man ikke tar opp LO's funksjon i dagens samfunn.

Møtet om fascismen vil bli en uinteressant forestilling uten en innledning som peker på det felles klassegrunnlaget for grupper som "AKP" og nazi-bevegelsen i mellomkrigstida.

Progressive studenter vil utvilsomt merke seg eventuelle nye avslag på henstillinger fra KUL om å slippe til med innledninger i DNS.

Rød Front og arbeiderklassens kamp - Om "solidaritetsmøtet" i DNS

Tre dager før bryggearbeiderstreiken skal inn for arbeidsretten annonseres et solidaritetsmøte i DNS med representanter for de streikende.

Det er vel og bra, - et initiativ KUL slutter helt og fullt opp om. I en situasjon hvor de streikende er inne i kampens mest kritiske fase, er det nettopp viktig med møte i et forum hvor linjene i streiken kan diskuteres. Nødvendigheten av denne debatten illustreres ikke minst av flere uttalelser som tyder på at legalistiske illusjoner er sterkt utbredt blant de streikende selv.

Men hvilket møte ønsket Rød Front?

Frontens første linje betød en reduksjon av den politiske diskusjonen av streiken til et minimum, til hva de kalte en "kort resolusjonsdebatt". KUL innleverte da i henhold til lovene en støtteresolusjon til DNS-styret. Resolusjonen poengter nettopp bryggearbeiderstreikens nødvendige politiske karakter, samtidig som streiken settes i sammenheng med erfaringene fra de siste års økonomiske kamper: Dette for å framlegge den sannsynlige taktikk de streikende kan forvente fra kapital og stat, - og hvilke motiltak de må ta for å sikre en seierriktig utgang på kampen.

Det ble tydeligvis for mye for det nyalgte DNS-styret. Vi fikk dagen etter beskjed om at ingen resolusjons-

forslag kunne framlegges, Rød Front hadde også trukket sitt. På forespørsel om mulighet for appell fikk vi høre at ingen "særinteresser" fikk benytte talerstolen. Møtets hensikt var fra nå av kun økonomisk støtteinnsamling, politikken skulle holdes utenfor.

For de som har hatt illusjoner om at AKP-grupperingens "selvkritikk" på høyredreiningen skulle ha mer enn verbal karakter, er semestrets åpningsmøte i DNS en påminnelse om at AKP og opportunisten fortsatt er som

hånd i hanske. Denne Rødfrenten er fullstendig på linje med tidligere linjer fra AKP-hold.

Under Jøtulstreiken og tilsvarende for streiken på NORZINK trenerte de daværende såkalte "røde" frontene den politiske debatt av streikens innhold, - også da samtidig med at borgerskapet angrep de streikende på det hardeste.

AKP frykter tydeligvis en konfrontasjon med kommunistene. Det er selvsagt forståelig, - en slik konfrontasjon ville nettopp avsløre det økono-

mistiske og legalistiske innholdet i AKP-grupperingens faglige politikk.

Enhver økonomisk streikekamp vil i dag få et politisk innhold. Streiken bringer umiddelbart statsmakten, og senere spørsmålet om hvilken klasse som har statsmakten, på bane.

Det er denne utviklingen av streikebevegelsen borgerskapet frykter mest. For borgerskapet som helhet er det sjelden eller aldri streiken "i seg selv" som har vært farlig, derimot at streiken får politiske perspektiver. Taktikken er derfor konsekvent forsøk på å begrense perspektivet i streikene til det rent økonomiske, for å hindre dem i å slå over i bevisst politisk kamp.

Rødfrentens historie og deres praksis viser tydelig at i kampen mot arbeiderklassen kan borgerskapet og småborgerskapets taktikk være slående lik.

Å stille opp i DNS fullstendig uten å kunne reservere seg fra AKP-grupperingenes premisser, ville være å støtte opp om denne taktikken. KUL vil derimot sette alt inn på å avsløre og bekjempe denne linjen.

Konfrontasjonssakene i høst - Faglig kamp :

Høstsemestret bekreftet erfaringene fra streikekampene de siste åra. Under NORZINK-streiken var KUL på universitetet alene om å propagandere det nødvendige i politisk konsolidering blant og omkring de streikende, dvs. av oppgjør med legalismen i egne rekker og etablering av en streikefront på arbeiderklassens grunnlag - for bl. a. å slå tilbake splittelsesforsøket med å holde tilbake arbeidsledighetstrygd.

SFD's representanter kom ut fra sin syndikalistiske ideologi ikke lenger enn til å beklage "splittelsen" i arbeiderkollektivet i Odda! Som om det er noe nytt at det nettopp i tilspissede situasjoner oppstår splittelse etter klassemessig politiske skillelinjer blant arbeiderne selv! Det er jo for å støtte aktivt og bevisst opp om de mest framskredne, de mest klassebevisste elementene blant streikende arbeidere, for å støtte deres kamp mot tilbakeliggende og vaklende personer at vi trenger en kommunistisk faglig politikk, et "mot-sentrum" i arbeiderklassen til all den borgerlige ideologi som trenger inn blant arbeiderne fra alle kanter, ikke minst fra "arbeiderpartier" av SV's type, som for tiden er i ferd med å konsolidere seg på en politikk for konsekvent bekjempelse av selv spirene til selvstendige arbeideraksjoner (fra heismontørstreiken i 1974, via

bl. a. Jøtul- og Norzink-streiken fram til bryggearbeiderstreiken i dag). SFD's talsmenn har også en viss følelse av at noe skurrer når de hevder å ha SV i ryggen i sin kamp for "selvstendige arbeideraksjoner", men selv tar de opp dette spørsmålet på en helt upolitisk måte, dvs. uten å kjøre fram spørsmålet om statens, lovverkets og LO's klassekarakter eller reformismens ødeleggende innflytelse i kampsituasjoner. SFD's faglig-politiske linje er en politikk for å unngå det totale oppgjøret med SV-reformismen som for hver dag som går blir mer påkrevet for revolusjonære.

Rød Front fulgte opp sin økonomistiske praksis fra tidligere (som seinest ble bekreftet med bryggearbeiderstreiken), og reduserte hele streikestøttespørsmålet til å dreie seg om økonomisk innsamling! Utelukkende streikens "særegne" aspekter ble kjørt i forgrunnen: gjennom å fokusere oppmerksomheten på de utenlandske eierforhold, på den høye profitten, på det "kriminelle" i å nekte utbetaling av a-l-trygd - og på at streiken "egentlig" var lovlig fordi den bare innfridde Kleppes rammer! Og midt i streikens mest kritiske fase, før det avgjørende vedtaket i avd. 61, Odda, opplevde vi - igjen - at streiken ble tatt opp på dagsorden uten noen form

for politisk debatt, for å videreutvikle streiken og heve den opp på et høyere nivå. Denne form for praksis betyr objektiv sabotasje av kommunistisk streikestøtte, den avskjærer de mest progressive studentene fra å bruke DNS i det politiske støttearbeidet.

Et par dager før streiken brøt sammen nektet RF å slippe til folk som ville stake ut andre politiske retningslinjer enn det blåøyd-optimistiske "kampnytter". Spørsmålet er jo nettopp hva slags kamp som fører fram i dagens situasjon som bl. a. kjennetegnes av statsintegrerte fagforeninger. Norzink-streiken bekreftet igjen at kampen i seg selv ikke automatisk fører fram, den bidrar tvert om bare til å klargjøre de latente motsetningene i "arbeiderkollektivet".

CHAMPIGNON-KONFLIKTEN

ble et nytt eksempel på den ødeleggende virkningen av AKP's innringning av og kontroll med streikende arbeidere gjennom sin "permanente streikestøttebevegelse". Vår plikt så vi i å peke på det dårlige utgangspunktet: at denne mindretallsaksjonen ikke oppfylte streikevåpenets egentlige

hensikt: å ramme kapitalen i selve produksjonen. Gjennom å peke på det kunne man i hvert fall få rettet opp det skjeve utgangspunktet, som bl. a. førte til manglende støtte fra arbeidsplasser rundt om i landet (fordi aksjonen manglet tradisjonelle "kjennetegn" på en virkelig arbeidskamp), man kunne kjørt en desto mer aktiv linje for å mobilisere til støtte i landets fagforeninger for krav om å få saken (kravet om tariffavtale) opp i den stedlige faglige samorganisasjon. Nå kunne i stedet den mørkeblå LO-ledelsen benytte seg av AKP's aksjonistiske isolasjonslinje ("aksjon ruteknulling") i sin vellykte offensiv for å demoralisere og knekke arbeiderne fullstendig.

I DNS stemte SFD for RF-resolusjonen, som kritikkløst og uforbeholdent sluttet opp om de streikendes "egne" og i dette tilfellet nederlagssvangre premisser.

SEF-SAKEN

ble imidlertid den klareste demonstrasjon av enheten mellom AKP og SV i DNS, dvs. av "enheten på venstresida".

På generalforsamlingen var det bare KUL som ikke ga sin tilslutning til en "støtteresolusjon" som innebar en linje for den videre kampen som bare kunne bety å tre ut av LO, å opprette en "gul" fagforening og å isolere seg fra arbeiderklassen. Det som seinere skjedde i SEF, bekreftet vår analyse, og det bekreftet at AKP's konsekvente legalisme og parolen om å gjøre LO til "kamporganisasjon" bare kan bety å tre ut av LO og opprette

forts. neste side

Konfrontasjonssakene..

Tre av "fire-banden". Fra venstre Wang Hung-wen, Chiang Ching og Chang Chun-chiao.

rundt SFD at både kulturrevolusjonen og kampene i dagens Kina bare dreier seg om "stridigheter innen byråkratiet". Deres kritikk av AKP i forbindelse med Hua Kuo-fengs politikk får et rent latterlig skjær når de selv nekter å gå inn hvilken politikk, hvilke klasseinteresser henholdsvis Teng

Hsiao-ping og de fire representere. Igjen er det ene og alene KUL som nettopp ut fra en marxistisk teori - kan ta stilling til klassekampens forløp, også i andre land. I dette semestret kommer vi til å legge fram vår begrunnelse for å støtte "de fire" mot Tengs fløy.

Skiftende vindretninger i Oktober

Vi har tidligere hevdet at Oktober-gruppa gjennom å bryte med "Sosialistisk Front" på selve valgnatta bare på det mest konsekvente realiserte frontens egen. "Åpne" politikk. Dette ganske særlig ettersom "brudet" ble etterfulgt av en oppfordring til like fullt å stemme SFD, en oppfordring Oktobergruppa selv imidlertid ikke fant det nødvendig å følge. De benyttet ikke sin stemmerett, men sa det ikke til noen. Klarere lar det seg ikke gjøre å demonstrere sin egen politiske maktesløshet. Når politikk reduseres til et spill uten innhold, maskert som "taktikk", blir "ledelsen" tilsvarende lite forpliktet og kan overlate massene til seg selv.

Men siden ingen er så følsomme for vindretningene som politiske værhane, finner Oktobergruppa det nå opportunt å ta sjølkritikk på det politiske samarbeide med USV - som helhet. (Jfr. "Derfor brøt vi med Sos. front" Des. -76). Overraskende starter Oktober med å hevde, i riktig, at "revolusjonære paroler og prinsipper kan godtas (i SV) så lenge de er så abstrakte og fjerne at de ikke kommer i konkret konflikt med SVs sosialdemokratiske praksis". Men samtidig legger en opp til et samarbeide på nettopp dette grunnlaget og hevder til og med ennå at "... feilen... lå ikke i selve plattformen". Det som derimot var feil, var at denne plattformen fungerte - slik det var naturlig for den ut fra sin abstrakte karakter - som en overbygning. Det som var feil var m. a. o. at SV var SV. Det er alltid hardt å konfronteres med virkeligheten! Et av de hittil beste eksempler på slike abstrakte paroler leveres for øvrig av Oktobergruppa selv med sin latterlige parole om å "forsvare friheten i fagforeningene". Er det fagforeningsbyråkratiets frihet til å knuse selvstendige aksjoner som skal forsvares eller er det nynazistene som skal sikres rettigheter? Og hvilken rettsinstans tenker Oktobergruppa at skal intervensere dersom arbeiderklassen tar seg rett til å kvitte seg med provokatører?

På tross av sjølkritikken er imidlertid Oktober lykkelig tilfredse med å ha "erfart" samarbeidet med SV. På nøyaktig samme måte som AKP tradisjonelt oppsummerer nederlagsstreiker som seire fordi arbeiderne har "erfart" statens klassekarakter, er Oktober nå stolte over å ha "erfart" hva SV er. Vår kommentar til dette er: Både SV-organisasjonen og stat avslører seg mer enn godt nok på egenhånd. Kommunismen kjennetegnes ikke ved at de fjomser rundt og snakker etterpåkløkt om "erfaringer". Kommunistisk propaganda er kjennetegnet ved at den på forhånd er i kraft av analyse og begreper trekker opp de nødvendige linjene.

Når man hevder det positive i "erfaringer" fra samarbeide med organisasjoner av SVs type, er dette det samme som å unndra SV fra analyse. Og mangel på analyse er da også det som best karakteriserer Oktob-

Trotskyistisk værhane

ergruppa, som ikke engang nå makter å sette sine "erfaringer" med SV på begrep. Det er viktig å kunne ta sjølkritikk, men sjølkritikk i kollbøttekast er det bare opportunisten som tar.

DEN NORSKE NASJONALISMEN

Motstandsbevegelsen mot EEC førte til en oppblomstring av reaksjonære, nasjonalistiske strømninger i Norge. I dag er det AKP som med SV på slep går i spissen for disse.

Mens arbeiderklassen fører kampen mot imperialistiske allianser og overnasjonale, korporative statsdannelser på sitt eget klassegrunnlag, resulterte de småborgerlig domierte motstandsbevegelsen i at det hele kom til å dreie seg om et nasjonalt spørsmål og krav om norsk "sjølbearbeid" og isolasjon. Kampen mot EEC ble en kamp for å bevare et gammelt samfunn.

SFD "sprakk" da KUL på generalforsamlingen la fram en resolusjon som pekte på klassekarakteren til størstedelen av motstandsbevegelsen. Den viste også hvordan de reaksjonære strømningene i befolkningen er bli tt forsterket etter 1972. "Progressive" elementer i SFD - de som stemte for KUL's resolusjon - bør vurdere nøye hva slags klasseallianse de er inngått i.

RF kjørte konsekvent nok ut med forsvar for alt som den gang lot seg mobilisere av fremmedhat og nasjonalstolthet - med den begrunnelse at det var rettet mot DNA og monopolkapitalen.

Som om den internasjonale monopolkapitalen lar seg bekjempe av det nasjonale småborgerskapet!

I dag stiller AKP og RF seg i spissen for det norske borgerskaps interesser ved sitt krav om norsk annekasjon av Svalbard og gjennom å slutte opp om fedrelandsforsvaret i en kommende imperialistisk krig (som de mener skal føres ut fra samme type klasseallianse som frigjøringskrigene i Kampuchea og Zimbabwe!).

Det første gjør de under dekke av å ville bekjempe sovjetisk aggresjon, det andre ut fra en teori om at hovedmotsigelsen endres i krigssituasjoner (altså nettopp i en mulig revolusjonær situasjon!).

KUL er konsekvente forsvarere av den nasjonale selvbestemmelsesretten, men den sikres nettopp ikke gjennom strategiske allianser med det norske borgerskap i en imperialistisk røverkrig om nyfordeling av jordas ressurser. Og framfor alt vil ikke ut-fallet av en slik allianse, nemlig imperialistisk fredsslutning, akkurat bidra til å sikre andre lands selvbestemmelsesrett!

Også selvbestemmelsesretten sikres best gjennom selvstendig arbeidermotstand, som samtidig utnytter krigens svekkelse av det "egne" borgerskap til å gjennomføre sosialistisk revolusjon!

Tilsvarende setter vi ikke norsk annekjonisme opp mot sovjetisk.

KOM PÅ KUL's ÅPNE MØTER!

selv om KUL ikke vant valget, kommer tre av møtene fra høstens program til å bli avholdt som åpne arrangementer på Blindern.

I februar: "De ville streikene i 1970 og deres betydning".

Som innledere er invitert Kjell Hovden, Kjell Pettersen og Bjørgulv Froyn.

I mars: "Sosialdemokratiets utvikling til sosialfascisme" med innledning v. Harald Berntsen og en fra SV. "Arbeiderklassen og det nasjonale spørsmål", innledn. v. Petter Nafstad og fra SV og AKP.

Nærmere om tid og sted vil bli opplyst seinere.

KUL i DNS
ansv. Truls Wyller

Utgitt med støtte fra kulturstyret i Samskipnaden, Oslo.

SLUTT OPP....

de mest bakstreverske linjene som var ute og gikk i den (dessverre) overveiende småborgerlig dominerte motstandsbevegelsen mot EEC-medlemskap.

SFD

Har for sin del ikke engang forsøkt å videreutvikle den gamle politikken de står for i dag og som ikke har annen funksjon enn å konservere studentopprøret anno 1968 på det nivå det den gang befant seg. Frontens talsmenn tror politikken er spesielt "konkret" fordi den består av en serie

enkeltpunkter uten noen sammenhengende linje (om vi ser bort fra samlingen "mot Stalin", som de selv oppsummerer til et spørsmål om å være "for" frihet, "for" demokrati, "mot" byråkrati, "mot" tvang osv. - samtidig som de påstår at "hovedskillet" i DNS går mellom "venstresida" og "DKSF!!"). I virkeligheten har denne "fronten" hatt store problemer med å markere seg fra sak til sak, og den opplevde splittelse første gang det dukket opp et spørsmål som fra de mer progressive elementenes side krevde et brudd med de rendyrkede høyre-SV-innslagene, nemlig spørsmålet om det nasjonale forsvar.

"Fronten" sprekker altså i det øyeblikk det ikke lenger er til strekkelig

å vise til det alibi for "praktisk, jordnær" politikk de tror de har i SV. Selv om de "revolusjonære" i SV på universitetet aldri tør stå fram og forsvare den linje SV's mange faglige kadre står for, er det nettopp - og bare! - SV-organisasjonens "proletære" innslag som skal garantere at USV og i neste omgang SFD blir noe annet og mer enn en liten og betydningsløs "teorigruppe" (i motsetning framfor alt til KUL, skal vi forstå!). Men SFD har ingen klasseanalyse, aller minst av SV, og hele frontens politiske praksis består i å påberope seg SV's arbeiderinnslag for å gi tyngde til en politisk praksis som må ta avstand fra det samme SV i alle enkeltpunkter ("SFD er ikke SV"). (For virkelig å demonstrere sin vilje til "diskusjon på venstresida" har de forøvrig uttalt at de - for å følge opp Ebbings slagplan fra Bergen - "ikke er interessert i å diskutere med teori-gruppa KUL".)

SFD er en ren snyltevekst, en gruppe uten så meget som antydning til en noenlunde helhetlig politisk linje å kjøre ut. "Fronten" kan ikke bestå et sekund som noe mer enn en sum av allerede eksisterende "kamper" og meninger, som kan "summeres opp" og "diskuteres".

Helt i tråd med dette kjennetegnes gruppa av en uheldig kjærlighet til alle mislykte revolusjoner og oppstander - i andre land og til andre tider, jmf. forkjærligheten for "revolusjonen" i Portugal i dag og i det hele tatt for situasjoner som kjennetegnes på en katastrofal måte av fraværet av et leninistisk sentrum. Dette gjelder ikke minst det nostalgiske ønsket om å gjenopplive det "mangfoldige" og nettopp uavklarte "studentopprøret". Tvinges "fronten" til avklaring, slik det skjedde på et par av møtene i høst, sier den takk for seg som front. Noen "bryter" (som trotskistene), andre klamrer seg fortrøstningsfullt til SV.

en ny, "rein og rød" forening - noe de alltid har anklaget oss for! - i det øyeblikk det blir "ulovlig" å føre ut noen form for selvstendig faglig politikk i LO.

Vår linje er: stå i forbundet, fortsatt aktiviteten i nye, legale og ille-

gale former, trekk de utelukte aktivt med i det faglige arbeidet, la ikke forbundet framprovosere et brudd med LO nå!

Alt i alt viste høstsemestret at "teorigruppa KUL" er den eneste som har en faglig politikk i DNS.

nomi? Lastebileierne og andre småkapitalister og småborgere? Det som spilte fallitt i Chile under Allende, var den falske klassealliansen, ikke først og fremst den "fredelige veien". Og denne klassealliansen har både SV og AKP tenkt å overføre til Norge!!

KUL sto alene om å ta stilling til stridighetene innad i PLO, for full støtte til PFLP og "nei-fronten", mot USA's og Sovjets felles bestrebelse på å vinne oppslutning om et "mini-palestina". Nok et - viktig - eksempel på det uholdbare og utilstrekkelige i å redusere palestinerens frigjøringskamp til et rent nasjonalt anliggende uavhengig av klassekreftene i Midt-Østen.

Samme problematikker fører for AKP's tilfelle til at de i Irland gjennom "Irlandsfronten" yter uforbeholden støtte til Moskva-underbruket IRA-officials.

For øvrig gleder vi oss til møtet i vår om innvandringsstoppen, der vi regner med å få gjentatt Finn Sjues Goebels-utkjør fra i høst. Denne "Klassekampens" redaktør "glemte" at det var AKP og SV som kjempet fram den innvandringsstoppen de gråter over i dag. For to år siden kalte de KUL's kamp mot innvandringsstoppen for reaksjonær og rasistisk, i dag framstiller de saken som om KUL skulle være tilhengere av den formen for slavekontrakter som følger nettopp av den innvandringsstoppen som AKP og RF ivret for. Vi tviler ikke på at AKP kommer til å fortsette med samme fascistiske propagandametoder, men akter ikke å resignere.

DISKUSJONEN OM SOVJET OG KINA

Her står RF og SFD tilsynelatende steilt mot hverandre. Men ingen av de to gruppene har syn for det helt avgjørende kriteriet for hvorvidt et samfunn er sosialistisk eller kapitalistisk, nemlig innholdet i det statsbærende kommunistiske partis politiske linje. Det er denne som til syvende og sist avgjør hvilken klasse som har statsmakten og hvorvidt utviklingen går i retning av kommunismen eller til restaurasjon av tradisjonelle borgerlige produksjonsforhold.

RF tar konsekvent avstand fra Marx', Lenins og Maos teori om staten: at den er et borgerlig fenomen som arbeiderklassen vil avskaffe, og at det er derfor - fordi dette ikke skjer av seg selv! - at den politiske linje avgjør alt.

Angående Hua's oppgjør med "firebanden", sluttet Rødfrenten helhjertet opp om dette før de med et eneste ord kunne redegjøre for hvilken politikk de to fløyene i KKP sto og hadde stått for.

Full støtte til "nei-fronten" og PFLP!

En slik papegøyepraksis har ingen ting med proletarisk internasjonalisme å gjøre.

SFD forholder seg like "nøytralt" til spørsmålet om hvilken klasse som har statsmakten i land som kaller seg sosialistiske som til klassekarakteren til politiske linjer og partier i Norge. I de kretser blir situasjonen og utviklingen i "overgangssamfunn" forklart ut fra et frittsvevende og klasseløst byråkratis "interesser". I virkeligheten er selvsagt eksistensen av et byråkrati - som av en statsmakt i det hele tatt - et utslag av at det under sosialismen stadig eksisterer klasser og borgerlige produksjons- og rettsforhold som bare kan begrenses og gradvis avskaffes under proletariatets diktatur. Her dreier det seg om et absolutt enten - eller, det avgjørende er nettopp om det finnes en proletarisk ledelse, det finnes ikke noen "mellomting" mellom proletariatets diktatur og borgerlig restaurasjon (like lite som det finnes noen "mellomting" mellom reformistisk og revolusjonær strategi, slik USV/SFD hevder).

På liknende måte hevder kretsene
forts. s. 4

KUL's STUDIESIRKEL:

- ★ Politisk økonomi
- ★ Akkumulasjon krise og kapitalisme
- ★ Historisk materialisme
- ★ Klasser og grupper
- ★ Staten
- ★ Partiet
- ★ Faglig politikk
- ★ Oppsummering

Proletarisk internasjonalisme

ANTI-IMPERIALISME

Et effektivt anti-imperialistisk arbeid er umulig uten som del av den proletariske internasjonalismen, av arbeiderklassens internasjonale frigjøringskamp. Ikke bare er den alene anti-imperialist som bekjemper imperialismen i sitt eget land. Det er også kun arbeiderklassen som er i stand til konsekvent å støtte kampen for nasjonal frigjøring i den tredje verden og i andre konfliktområder.

Anti-imperialisme på den proletarisk internasjonalismens grunnlag betyr bl. a.:
- reell analyse av hvilke klassekrefter som gjør seg gjeldende i de enkelte tilfeller;
- analyse og påvisning av imperialismens totale framstøt på kloden i dag, avsløring av USA's og Sovjets ulike framstøt i kampen om verdensherredømmet;
- selvstendig stillingtagen til forskjellige retninger innen nasjonale, anti-imperialistiske og anti-fascis-

tiske bevegelser. Mot dagens virvar av klassenøytrale "fronter" setter vi utviklingen av en korrekt anti-imperialistisk strategi som et felles anliggende for hele den internasjonale proletariske frigjøringsbevegelsen.

I løpet av høsten så vi konsekvensen av dette bl. a. i forbindelse med frigjøringskampene i Chile, Palestina og Irland.

Diskusjonen om Chile ble langt på vei redusert til en krangel mellom AKP og SV på spørsmålet om væpnet eller fredelig kamp i og for seg - uten at noen av dem kom inn på det selvsagte i væpnet revolusjon så snart frigjøringen betraktes som et klasseanliggende, som en del av arbeiderklassens strategi for å erobre makten og knuse den borgerlige staten. I salen hersket det en temmelig massiv enighet om at "folket" måtte knuse imperialismen i Chile.

Vi spør: hvilket "folk" - i et land som selv har utviklet en imperialistisk øko-